

כך, בגרות כזאת היא שעמום ובריחה מהחיים.
אמיר אוריין

שני שלישים

להקת בת-שבע "חפלחץ",
כוריאוגרפיה: אוהד נהרין.
"קאנון", כוריאוגרפיה: מרק
מוריס. "הבימה", יום רביעי
26.6, שעה 20.30

דווקא העובדה ששני שלישים של התכנית שהועלתה בהבימה היו מוצלחים במיוחד מדגישה את איוולתו ואומללותו של מעשה המרכבה. הערב נפתח באחת הכוריאוגרפיות המקוריות והיותר מעניינות שנעשו בארץ. למחול "חפלחץ" אופייניות תנועות כמו זרוקות וכמו נרפות, שמאחוריהן מסתתרים קפיצים דרוכים עד קצה גבול היכולת. לפעמים נבקעים פני השטח הרפויים והטירוף יוצא החוצה. נהרין מצליח להעביר טון מאוד לוקלי בשפת תנועה הקשורה בטבורה למחול האמריקני העכשווי. פה ושם יש אילוסטרציות לא בוטות מדי לישראל היומיומית, תת-מקלעים, פגרים, קינה, עצבים. אבל האיכות בעיקרה מושגת במחול קבוצתי מכשף. נהרין אינו מתפתה להציג את האנסמבל כגוף אחד מלוכד המבצע את אותה התנועה עצמה, אלא מפרק ומפזר את משפטי התנועה המקוריים שלו בין רקדניו, עובדה שיוצרת תחושה רוחשת ובלתי פוסקת של איום וחרדה. הרקדנים שהתבשלו במיץ הישראלי במשך תקופה ארוכה היטיבו להבין ולבצע את סגנון התנועה הדר-משמעי הזה, הדורש גוף משוחרר לחלוטין ודרגה גבוהה של מתח פנימי.

כדי להוריד את רמת האדרנלין של הצופים והרקדנים כאחד הגיע מיד תורו של מחול קומי, "קאנון" של הכוריאוגרף מרק מוריס. אל המושג מחול קומי צריך להתייחס בדרך-כלל כאל חפץ חשוד: נסיונות ההצחקה של כוריאוגרפים רבים הצליחו לא פעם רק להביך. מוריס העדיף לשלח חצים דקים ושנונים לעבר הבלט הקלאסי, ובלנשין במיוחד. נקודת המוצא שלו היא חיבה ולא רשעות קנטרנית. אחרי הכל חייב מוריס לא מעט מאהבת הגיאומטריה שלו למאסטר בלנשין. הרקדנים לבושים בטייטסים שחורים וטי-שרטס לבנים ממש כמו ב"אפולו" של בלנשין, והם נראים כחבורת זאטוטים חסרי עניין שהגנת בלנשין ציוותה עליהם לעמוד בשורות מסודרות, בלי שיבינו כלל על מה ולמה נפלו גזירות גיאומטריות אלה על ראשיהם המתולתלים. אליס דור-כהן עשתה פארודיה נפלאה על דמות הסהרורית בלי לגלוש לקריקטורה גסה. דור-כהן מרחפת ונשפכת על הבמה כולה, וכמה רקדנים רצים בעקבותיה כל הזמן מחשש פן תתמרח סופית ותהרוס לתמיד את הלינולאום, ששפכטל אינו בדיוק הכלי המתאים לטפל בו.

מיד לאחר ההפסקה עלתה לבמה השמלציאדה הירושלמית שפתחה את פסטיבל ישראל. לא נשארתי לחזות בחרפה. למה לקלקל את מצב הרוח ואת הטעם הטוב שהשאירו שני השלישים שכל להקת מחול היתה משתבחת בהם.
חזי לסקלי